

sygn. akt II C 308/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 września 2021 roku

Sąd Okręgowy w Warszawie Wydział II Cywilny

w składzie: Przewodniczący sędzia Marcin Polakowski

po rozpoznaniu w dniu 24 września 2021 roku w Warszawie na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa A. T.

przeciwko Skarbowi Państwa – Prezydentowi (...) W.

o zapłatę

1. oddala powództwo;
2. zasądza od A. T. na rzecz Skarbu Państwa – Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej kwotę 10.800,00 (dziesięć tysięcy osiemset) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.

sygn. akt II C 308/20

UZASADNIENIE

A. T. wniósł w dniu 25 stycznia 2020 r. (k. 10) przeciwko pozwanemu Skarbowi Państwa – Prezydentowi (...) W. o zasądzenie kwoty 355.045,00 zł z odsetkami ustawowymi z tytułu opóźnienia od dnia 31 października 2016 r. do dnia zapłaty. Nadto powód wniósł o zasądzenie od pozwanego na jego rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych.

Jako podstawę dochodzonego roszczenia powód wskazał, art. 154 § 4, § 5 i § 6 ustawy z dnia 10 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi w zw. z art. 417 § 1 k.c. Powód wskazał, że wnioskiem z 15 marca 2012 r. wystąpił o zapłatę odszkodowania za nieruchomości przejętą niezgodnie z przepisami dekretu z dnia 26 października 1945 r. o własności i użytkowaniu gruntów na obszarze (...) W.. Wniosek ten nie został rozpoznany w terminie pomimo zażalenia i wyznaczenia przez Wojewódzki Sąd Administracyjny terminu 2 miesięcy na jego rozpoznanie. Powód w sprawie domaga się zatem odszkodowania za szkodę jaką poniósł wskutek niewykonania orzeczenia sądu. Szkada ta obejmuje utracone korzyści, jakich powód nie uzyskał od dnia, w którym Prezydent (...) W. powinien był wydać decyzję w przedmiocie odszkodowania, do dnia wypłaty odszkodowania co nastąpiło w dniu 16 sierpnia 2019 r. Szkada ta wyniosła 355.045,00 zł. Kwota odszkodowania stanowi iloczyn uzyskanej kwoty odszkodowania w wysokości 969.822 zł x 6,5% x okres pozostawania w zwłoce i beczynności od dnia 3 lutego 2014 r. (gdyby pozwany wydał decyzję zgodnie z wyrokiem WSA w Warszawie) do dnia 16 sierpnia 2019 r. Powód nie miał w tym okresie zobowiązań finansowych i gdyby ulokował tę należność w nieruchomości to uzyskałby znacznie wyższy wzrost wartości przy ewentualnej sprzedaży wraz z wartościami uzyskanymi z najmu lokalu. (pozew k. 3-6, pismo kk. 13-14)

W odpowiedzi na pozew Skarb Państwa wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie na jego rzecz zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego na rzecz Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej wg norm przepisanych.

Uzasadniając pozwany wskazał, że powództwo jest bezzasadne wobec tego, że nie zostały spełnione przesłanki odpowiedzialności deliktowej Skarbu Państwa w postaci bezprawności, szkody i związku przyczynowego między niezgodnym z prawem twierdzonym przez powoda zachowaniem Skarbu Państwa, a twierdzoną przez powoda szkodą.

Pozwany wskazał, że po zwrocie akt z WSA w Warszawie przeprowadzone było postępowanie dowodowe. Pozwany nie rozpoznał wniosku z przyczyn obiektywnych, a nie z powodu naruszenia przepisów prawa. Dalej podniósł również, że dwuletnie opóźnienie zostało spowodowane ze względu na czynności pełnomocnika powoda dokonywane w postępowaniu administracyjnym. Poza licznymi wnioskami dowodowymi, powód składał skargi na bezczynność co skutkowało koniecznością przesyłania akt administracyjnych do sądu i oczekiwania na rozstrzygnięcie tego Sądu. Odszkodowanie należne powodowi zostało wypłacone niezwłocznie po tym jak decyzja o przyznaniu odszkodowania stała się ostateczna, a powód przekazał informacje niezbędne do dokonania płatności.

Dalej pozwany wskazał, że nawet gdyby przyjąć, że w sprawie wystąpiła przewlekłość, to nastąpiła ona na skutek działań powoda, na które Prezydent (...) W. nie miał wpływu. Zdaniem pozwanego działanie powoda stanowi nadużycie prawa podmiotowego. Pozwany wskazał również na przyczynienie się powoda, które powinno zredukować ewentualne odszkodowanie o 95%. Podniósł, że jakkolwiek źródłem szkody jest niewykonanie orzeczenia sądu, to zakres odpowiedzialności przewidzianej w art. 154 § 4 p.p.s.a. obejmuje jedynie szkody związane z upływem czasu w oczekiwaniu na wydanie decyzji i zaniechaniem rozstrzygnięcia, a nie z brakiem samej decyzji pozytywnej. Przepis łączy odpowiedzialność z niezakończeniem postępowania, a nie z treścią kończącego je orzeczenia. Pozwany zaprzeczył także, aby na początku roku 2014 r. zostałyby powodowi przyznane i wypłacone odszkodowanie w wysokości przyznanej w 2019 r. Odszkodowanie ustalane jest na podstawie wartości rynkowej działki na dzień wydania decyzji. Powód nie wskazał jaka była wartość nieruchomości w styczniu 2014 r. (odpowiedź na pozew k. 65-72)

Strony do zamknięcia rozprawy w sprawie popierały zgłoszone stanowiska, wnioski i twierdzenia.

Sąd ustalił, następujące fakty:

A. T. wraz z innymi wnioskodawcami 15 marca 2012 r. złożył do Prezydenta (...) W. wniosek o odszkodowanie na podstawie art. 215 ust. 2 ustawy z dnia 21 sierpnia 1999 r. o gospodarce nieruchomościami. Wniósł o przyznanie mu odszkodowania, jako spadkobiercy, za należącą w 21 listopada 1945 r. tj. w dacie wejścia w życie z dnia 26 października 1945 r. o własności i użytkowaniu gruntów na obszarze (...) W. do J. T. nieruchomości położonej przy ul. (...) (ozn. Nr hip. (...)). (wniosek k. 18-21)

Postanowieniem z 8 marca 2013 r. (nr (...)) Wojewoda (...) wyznaczył Prezydentowi (...) W. kolejny, 4 miesięczny termin do rozpoznania wniosku przyznanie odszkodowania za nieruchomość położoną w W. przy ul. (...), oznaczoną Nr hip.(...). (uzasadnienie wyroku WSA w Warszawie k. 23-26)

Na skutek braku wydania decyzji przez Prezydenta (...) W. wnioskodawcy złożyli do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w W. skargę na bezczynność Prezydenta (...) W.. (uzasadnienie wyroku WSA w Warszawie k. 23-26)

W dniu 19 kwietnia 2013 r. A. T. zwrócił się do Archiwum Państwowego o przesłanie dokumentacji potrzebnej do przeprowadzenia postępowania. Archiwum Państwowe odpisało najpierw 20 grudnia 2013 r., a następnie ponownie 3 lutego 2014 r. (pismo Prezydenta (...) W. k. 74, pismo Archiwum Państwowego k. 75, k. 76)

Wyrokiem z 13 sierpnia 2013 r. wydanym pod sygn. akt I SAB/Wa 188/13 Wojewódzki Sąd Administracyjny w W. zobowiązał Prezydenta (...) W. do rozpoznania wniosku z dnia 16 marca 2012 r. o przyznanie odszkodowania za nieruchomość położoną w W. przy ul. (...), oznaczoną Nr hip. (...) w terminie 2 miesięcy od daty zwrotu akt administracyjnych wraz z prawomocnym wyrokiem (pkt 1 sentencji). Dalej WSA w Warszawie stwierdził, że bezczynność Prezydenta (...) W. w prowadzeniu postępowania nie miała miejsca z rażącym naruszeniem prawa (pkt 2 sentencji). (odpis wyroku WSA w Warszawie k. 22)

W uzasadnieniu WSA w Warszawie wskazał, że skarga na bezczynność Prezydenta (...) W. jest zasadna, bowiem został przekroczony maksymalny termin na załatwienie sprawy wynikający z art. 35 § 3 k.p.a. W ocenie Sądu w sprawie nie wystąpiły szczególnie okoliczności wstrzymujące bieg terminu do załatwienia sprawy. Jak wynika z akt sprawy do dnia wydania wyroku przez WSA w Warszawie nie została wydana decyzja w sprawie, mimo wyznaczenia kolejnego,

4 miesięcznego terminu rozpoznania wniosku przez Wojewodę (...) w postanowieniu z 8 marca 2013 r., nr (...). (uzasadnienie wyroku WSA w Warszawie k. 23-26)

W dniu 24 czerwca 2014 r. A. T. złożył wniosek dowodowy w postaci prywatnej opinii geodezyjnej. (wniosek k. 86-87)

Decyzją z 16 marca 2015 r. nr (...) Prezydent (...) W. po rozpoznaniu wniosku z dnia 15 marca 2012 r. w sprawie odszkodowania za nieruchomość położoną przy ul. (...), o pow. 710 m⁽²⁾ ozn, hip. Nr (...) ustalił odszkodowanie w wysokości 165.110,00 zł za przejętą dekretem z dnia 26 października 1945 r. o własności i użytkowaniu gruntów na obszarze (...) W. część nieruchomości o pow. 22 m⁽²⁾ położoną w W. przy ul. (...), ozn. Nr hip. (...), która obecnie wchodzi w skład działki ewidencyjnej nr (...) z obrębem (...), stanowiącej własność (...) W.. Z kwoty tej Prezydent (...) W. powodowi przyznał kwotę 30.958,12 zł. (decyzja k. 31-36)

W dniu 29 kwietnia 2016 r. A. T. wraz z innymi wnioskodawcami złożyli do Prezydenta (...) W. wniosek o wypłatę odszkodowania na podstawie art. 154 § 4, § 5 i § 6 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi. A. T. zażądał wypłaty na jego rzecz odszkodowania w wysokości 151.720,26 zł wraz z ustawowymi odsetkami z tytułu opóźnienia od 29 kwietnia 2016 r. do dnia zapłaty. (wniosek o odszkodowanie k. 27-30)

W sierpniu 2016 r. A. T. wraz z innymi wnioskodawcami złożył skargę na bezczynność pozwanego w przedmiocie przyznania odszkodowania. Wyrokiem z 13 czerwca 2017 r. WSA w Warszawie oddalił skargę. W dniu 17 sierpnia 2017 r. akta sprawy wróciły do organu administracyjnego. (skarga k. 91-94, wyrok WSA w Warszawie k. 96, pismo k. 95)

A. T. wraz z innymi wnioskodawcami złożył w Sądzie Rejonowym dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie wniosek o zawezwanie do próby ugodowej w postępowaniu pojednawczym przeciwko Skarbowi Państwa - Prezydentowi (...) W.. A. T. wezwał do próby ugodowej w zakresie odszkodowania za niewykonanie oraz nienależyte wykonanie wyroku WSA w Warszawie z 13 sierpnia 2013 r. A. T. przedstawił propozycję ugodową polegającą na zapłacie przez Skarb Państwa – Prezydenta (...) W. na jego rzecz kwoty 1.033.779,38 zł wraz z odsetkami ustawowymi z tytułu opóźnienia od 31 października 2016 r. do dnia zapłaty oraz kwoty 151.720,26 zł wraz z odsetkami ustawowymi z tytułu opóźnienia od 31 października 2016 r. do dnia zapłaty. (wniosek o zawezwanie do próby ugodowej k. 44-49)

Do ugody przed Sądem Rejonowym dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie nie doszło. (protokół z posiedzenia jawnego z 26.01.2017 r. k. 50)

A. T. wraz z innymi wnioskodawcami złożył 14 czerwca 2017 r. skargę na bezczynność pozwanego, która została cofnięta pismem z 4 października 2017 r. WSA w Warszawie umorzył zatem postępowanie w sprawie skargi postanowieniem z 10 października 2017 r. i 8 listopada 2017 r. zwrócił akta Prezydentowi (...) W.. (postanowienie WSA w Warszawie wraz z uzasadnieniem k. 89-90, pismo k. 88)

W dniu 16 lutego 2018 r. Prezydent (...) W. zwrócił się do Biura Geodezji i Katastru o przesłanie kserokopii mapy z zaznaczonymi granicami hipotecznymi nieruchomości i gruntów działek aktualnych oraz o wydruk informacji z ewidencji gruntów. (pismo k. 77) Również 26 kwietnia 2018 r. pozwany zwrócił się do Biura Geodezji i Katastru o dalszą pomoc w poszukiwaniu dokumentów. (pismo k. 78)

Na potrzeby postępowania administracyjnego w dniu 6 sierpnia 2018 r. biegły geodeta sporządził opinię dla nieruchomości położonej przy ul. (...) w W.. (opinia geodezyjna k. 79-82)

We wrześniu 2018 r. na potrzeby wyceny wartości rynkowej nieruchomości sporządzona została przez biegłego rzeczoznawcę opinia – operat szacunkowy. (wyciąg z operatu szacunkowego k. 83-84)

Następnie w dniu 14 marca 2019 r. Prezydent (...) W. zwracał się do pełnomocnika A. T. o dostarczenie wprost wskazanych tam dokumentów. (pismo k. 85)

Decyzją z dnia 29 maja 2019 r. nr (...) Prezydent (...) W. po rozpoznaniu wniosku z dnia 15 marca 2012 r. w sprawie odszkodowania za nieruchomości położoną przy ul. (...), o pow. 710 m⁽²⁾ ozn. hip. Nr (...) w oparciu o powołany wyżej operat szacunkowy ustalił odszkodowanie w wysokości 5.172.384 zł za przejętą dekretem z dnia 26 października 1945 r. o własności i użytkowaniu gruntów na obszarze (...) W. nieruchomości o pow. 688 m⁽²⁾ położoną w W. przy ul. (...), ozn. Nr hip. (...), która obecnie wchodzi w skład działki ewidencyjnej nr (...) z obrębu (...), stanowiącej własność Skarbu Państwa. Z kwoty tej Prezydent (...) W. A. T. przyznał kwotę 969.822,00 zł. (decyzja k. 37-43)

Fakty w sprawie Sąd ustalił na podstawie powołanych wyżej dowodów z dokumentów. Dokumenty nie były kwestionowane przez strony co do swej prawdziwości i wiarygodności, nie budzą także wątpliwości Sądu i mogły stać się w całości podstawą ustalenia stanu faktycznego.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Wydanie wyroku nastąpiło w trybie art. 148¹ § 1 k.p.c.

Powód wywodził swoje roszczenie z normy art. 154 § 4 ustawy z dnia 10 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (dalej jako „p.p.s.a.”), na mocy którego „Osobie, która poniosła szkodę wskutek niewykonania orzeczenia sądu, służy roszczenie o odszkodowanie na zasadach określonych w Kodeksie cywilnym.”.

Zasady określone w Kodeksie cywilnym wskazują zaś na normę art. 417¹ § 3 k.c. zgodnie, z którą jeżeli szkoda została wyrządzona przez niewydanie orzeczenia lub decyzji, gdy obowiązek ich wydania przewiduje przepis prawa, jej naprawienia można żądać po stwierdzeniu we właściwym postępowaniu niezgodności z prawem niewydania orzeczenia lub decyzji, chyba że przepisy odrębne stanowią inaczej.

W literaturze przedmiotu podnosi się, że norma art. 417¹ § 3 k.c. obejmuje swoim zakresem zastosowania nie tylko sytuacje, kiedy orzeczenie lub decyzja nie zostało w ogóle wydane i już wydane nie zostanie, lecz także przypadki, kiedy nie wydano ich we właściwym czasie, w jakim powinno to nastąpić, choćby istniała jeszcze możliwość ich wydania, a także te sytuacje, kiedy orzeczenie czy decyzja zostały wydane, jednak zajęło to organowi władzy publicznej więcej czasu niż przewiduje na to przepis prawa bądź jest przyjęte w praktyce (J.J. Skoczylas, Odpowiedzialność za szkody, s. 264–265).

Zaważyć należy, iż przy tak ukształtowanej podstawie prawnej przedmiotowego roszczenia źródłem szkody jest zaniechanie organu administracji rządowej, ale zaniechanie zakończenia postępowania administracyjnego, nie zaś zaniechanie przyznania odszkodowania. (wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 08.11.20219 r. I ACa 602/18).

W realiach niniejszej sprawy wobec ostatecznego spełnienia na rzecz powoda świadczenia odszkodowawczego z art. 215 u.g.n., zasadne jest założenie, że w okresie objętym pozwem mogło zostać wydane rozstrzygnięcie o treści ukształtowanej co do zasady, lecz nie co do wysokości w decyzji z 29 maja 2019 r. (k 37), co jednak nie przesądza o zasadności roszczenia zgłaszanego w niniejszej sprawie.

Pierwszą przesłanką konieczną do spełniania i wykazania przez stronę powodową jest powstanie i wysokość szkody.

Po pierwsze powód – jak słusznie wskazywał pozwany – nie wykazał, aby wysokość odszkodowania o którym mowa w art. 215 u.g.n, a zatem bazy do obliczenia odszkodowania dochodzonego w niniejszej sprawie - w lutym 2014 r. wyniosła tyle samo ile wysokość odszkodowania przyznana mu w styczniu 2019 r., a wypłacona w sierpniu 2019 r. Jak słusznie bowiem wskazywał pozwany w toku postępowania odszkodowanie ustalane jest na podstawie wartości rynkowej działki na dzień wydania decyzji wg cen aktualnych. Odszkodowanie przyznane powodowi ostateczną decyzją zostało ustalone na podstawie operatu szacunkowego sporządzonego przez biegłego we wrześniu 2018 r. Zgodnie bowiem z art. 156 ust. 3 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami „Operat szacunkowy

może być wykorzystywany do celu, dla którego został sporządzony, przez okres 12 miesięcy od daty jego sporządzenia, chyba że wystąpiły zmiany uwarunkowań prawnych lub istotne zmiany czynników, o których mowa w art. 154”.

Powód w żaden sposób nie wykazał zaś, że w lutym 2014 r. wartość nieruchomości, a tym samym przyznane mu odszkodowanie, miało taką samą wartość jak we wrześniu 2018 r. Biorąc zaś pod uwagę okres jaki dzieli te daty – 4 lata oraz dynamikę zmian w zakresie wartości nieruchomości, w szczególności nieruchomości położonych w obrębie (...) W. nie sposób uznać, aby wartość nieruchomości przy ul. (...) utrzymywała się na tym samym poziomie od 2014 r. Powód zaniechał zatem wykazania wartości przedmiotowej nieruchomości w ujęciu wymaganym dla zastosowania art. 215 u.g.n jak również nie wykazał trendu cen nieruchomości w okresie służącym do ustalenia wysokości szkody. To zaś obciążało go z mocy art. 6 k.c. i 232 k.p.c.

Dalej powód nie wykazał także, że gdyby ulokował należność na lokacie terminowej uzyskałby 6,5% zysku rocznie. A. T. nie przedstawił ofert z żadnego z banków, z którego wynikałoby oprocentowanie lokat terminowych w przedmiotowym okresie. Niewiarygodnym natomiast było samo stwierdzenie powoda, że uzyskiwałby taki zysk w okresie od lutego 2014 r. do sierpnia 2019 r. Niezależnie od wiedzy powszechnej co do zjawiska inflacji i względnej łatwości w ustalaniu historycznego oprocentowania bankowego poprzez źródła dostępne w sieci Internet – nie było rolą Sądu uzupełnianie twierdzeń powoda w tym zakresie, a następnie ich wykazywanie. Owa łatwość pozyskania tego typu danych, jest zaś potwierdzeniem argumentu co do zaniechania dowodowego w tym postępowaniu, które obciąża stronę powodową.

Wypada ponadto zauważyć, iż powód wywodząc lecz nie wykazując potencjalne korzyści z lokat bankowych (k. 14) całkowicie pomija obowiązek podatkowy wynikający z art. 30a ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz.U. 2018, poz. 200), który spowodowałby obniżenie tak definiowanego zysku.

Powód podnosił również, że nie miał na początku 2014 r. żadnych zobowiązań finansowych i gdyby ulokował środki w nieruchomości to uzyskałby znacznie wyższy wzrost wartości przy ewentualnej sprzedaży wraz z wartościami uzyskanymi z najmu lokalu. Ponownie należy zauważyć, że powód w żaden sposób nie wykazał podnoszonych twierdzeń. A. T. nie przedstawił żadnych zestawień, z których wynikałby wzrost cen i choć Sąd wskazywał na dynamikę zmian w zakresie wartości nieruchomości, w szczególności nieruchomości położonych w obrębie (...) W., to okoliczność faktycznej zmiany i jej wartości powinna być przez stronę powodową wykazana w toku postępowania. W zakresie uzyskania wartości z najmu lokalu, powód również nie przedstawił jak w okresie od lutego 2014 r. do sierpnia 2019 r. kształtowały się czynsze najmu w W. w okolicy położenia nieruchomości.

Dalej i niezależnie od powyższych argumentów, należało również zauważyć, że bezprawność zaniechania wydania decyzji w przedmiocie odszkodowania, nie została również stwierdzona we właściwym odrębnym od niniejszego postępowaniu.

W przypadku, w którym szkoda została wyrządzona przez niewydanie orzeczenia lub decyzji, kiedy obowiązek ich wydania przewiduje przepis prawa, norma art. 417¹ § 3 k.c. przewiduje możliwość żądania naprawienia takiej szkody po stwierdzeniu we właściwym postępowaniu niezgodności z prawem niewydania takiego orzeczenia lub decyzji, chyba że przepisy odrębne stanowią inaczej.

Jak określał m.in. Sąd Apelacyjny w Białymstoku w wyroku z dnia 25 października 2017 r.: „Do zaistnienia odpowiedzialności odszkodowawczej nie wystarczy zatem sama tylko przewlekłość postępowania administracyjnego, lecz należy uzyskać stwierdzające to uchybienie postanowienie organu administracyjnego, bądź orzeczenie sądu administracyjnego. Co więcej, z omawianego przepisu wynika, że wykazanie bezprawności działania w postaci wydania decyzji niezgodnej z prawem ma charakter formalny. Sąd rozpoznający powództwo odszkodowawcze nie może więc samodzielnie ustalić niezgodności z prawem takiej decyzji, lecz musi dysponować prejudykatem stwierdzającym, że ostateczna decyzja, która zdaniem strony powodowej była źródłem szkody, była nieważna lub wydana z naruszeniem prawa.”. (wyr. SA w Białymstoku z 25 października 2017 r., sygn. akt I ACa 326/17, Legalis).

Do ustalenia odszkodowania w sprawie niezbędne jest zatem orzeczenie w odpowiednim postępowaniu, że organ administracyjny dopuszcza się bezczynności lub przewlekłości. Odpowiednim postępowaniem w tym wypadku, byłoby

złożenie przez powoda do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie – jako właściwego miejscowo i rzeczowo – skargi na bezczynność lub przewlekłe prowadzenie postępowania w przypadkach określonych w pkt 1-4 (m.in. sprawy rozpoznawane poprzez wydanie decyzji administracyjnej) lub przewlekłe prowadzenie postępowania w przypadku określonym w pkt 4a tj. zgodnie z art. 3 § 2 pkt 8 p.p.s.a. W przedmiotowej sprawie okoliczność taka nie zaistniała. Powód wnosił w niniejszej sprawie o zasądzenie odszkodowania za niewydanie przez pozwanego orzeczenia w czasie od dnia 3 lutego 2014 r. tj. od dnia, do którego pozwany powinien był wydać decyzje gdyby prawidłowo wykonał wyrok WSA w Warszawie do dnia 16 sierpnia 2019 r. tj. do dnia rzeczywistego wydania decyzji przez pozwanego. Zauważyć należało, że za okres ten nie zostało wydane żadne orzeczenie stwierdzające czy to bezczynność czy też przewlekłość postępowania. Wyrokiem z 13 sierpnia 2013 r. (sygn. akt I SAB/Wa 188/13) WSA w Warszawie zobowiązał Prezydenta (...) W. do rozpoznania wniosku powoda w terminie 2 miesięcy od daty zwrotu akt administracyjnych wraz z prawomocnym wyrokiem (pkt 1 sentencji) oraz stwierdził, że bezczynność Prezydenta (...) W. w prowadzeniu postępowania nie miała miejsca z rażącym naruszeniem prawa (pkt 2 sentencji). Wyrok ten jednakże dotyczył bezczynności jakiej pozwany dopuścił się w okresie od złożenia przez powoda i innych wnioskodawców wniosku o odszkodowanie na podstawie art. 215 ust. 2 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami tj. od 15 marca 2012 r. do dnia złożenia przez powoda skargi na bezczynność. W okresie zaś za jaki powód dochodzi odszkodowania nie został wydany prejudykat stwierdzający kwalifikowaną bezczynność lub przewlekłość w sprawie powoda. Dodać przy tym należy, że powód w okresie tym składał skargi na bezczynność organu do WSA w Warszawie, lecz jedną skarga została oddalona przez sąd administracyjny, a drugą powód cofnął. W takim stanie faktycznym należało uznać, że powód nie wykazał kolejnej z przesłanek koniecznych do uwzględnienia dochodzonego przez niego roszczenia.

Następnie należało omówić zarzut pozwanego w postaci nadużycia prawa podmiotowego. Zgodnie z art. 5 k.c. nie można czynić ze swego prawa użytku, który by był sprzeczny ze społeczno-gospodarczym przeznaczeniem tego prawa lub z zasadami współżycia społecznego. Takie działanie lub zaniechanie uprawnionego nie jest uważane za wykonywanie prawa i nie korzysta z ochrony. Jak powszechnie przyjmuje się celem zawartej w art. 5 k.c. klauzuli generalnej jest osiągnięcie elastyczności w stosowaniu prawa, możliwość odwołania się do ogólnych zasad słuszności, idei słuszności w prawie i powszechnie uznawanych wartości w kulturze naszego społeczeństwa.

Pozwany podnosił, że poza licznymi wnioskami dowodowymi, powód składał skargi na bezczynność co skutkowało koniecznością przesyłania akt administracyjnych do sądu i oczekiwania na rozstrzygnięcie tego Sądu. Zauważyć po pierwsze należało, że składanie wniosków dowodowych stanowi prawo strony postępowania (art. 78 § 1 k.p.a.). Powód w postępowaniu administracyjnym dążył do wykazania swoich racji, co powinno być dokonywane właśnie za pośrednictwem wniosków dowodowych i wnoszonych dowodów. Pozwany ponadto nie wykazał, aby powód w toku postępowania administracyjnego przedstawiał wnioski dowodowe jedynie zmierzające do przedłużenia postępowania. Nie sposób zatem mówić o jakimkolwiek nadużyciu prawa podmiotowego w tym zakresie.

Dalej należało zwrócić uwagę na kwestię składania przez powoda skarg na bezczynność. Słusznie pozwany wskazał, że powód złożył dwie skargi na bezczynności, które wpłynęły do czas trwania postępowania administracyjnego. Powód złożył, bowiem skargę na bezczynność w dniu 22 sierpnia 2016 r., akta administracyjne wróciły do organu administracyjnego – po rozpoznaniu i oddaleniu skargi przez WSA w Warszawie – w dniu 17 sierpnia 2017 r., a zatem niemal rok później. Niewątpliwie złożenie przez powoda skargi na bezczynność organu przyczyniło się do rozpoznania sprawy i wydania decyzji w okresie późniejszym. To jednak wobec oddalenia powództwa nie miało ostatecznie znaczenie dla rozstrzygnięcia w sprawie.

Mając na uwadze powyższe rozważania powództwo w całości podlegało oddaleniu.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 w zw. z art. 99 k.p.c. zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Sąd zasądził zatem zgodnie z art. 32 ust. 3 ustawy o Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 15 grudnia 2016 r. na rzecz pozwanego koszty zastępstwa procesowego w kwocie 10.800 zł. Koszty te zostały

ustalone na podstawie § 2 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie.

Z tych wszystkich względów, Sąd orzekł jak w sentencji orzeczenia.

Marcin Polakowski

ZARZĄDZENIE

(...)

18.10.2021 r.